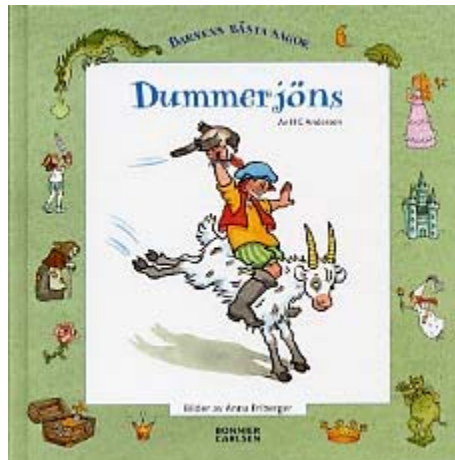

Dummerjöns

Av H. C Andersen

Ute på landet låg en gammal gård, och i den var det en gammal herreman, som hade två söner, som var så kvicka, att hälften hade varit nog. De ville fria till kungens dotter, och det vågade de sig på, för hon hade låtit kungöra att hon skulle ta den till man, som hon tyckte bäst kunde tala för sig.

Båda förberedde sig nu i åtta dagar, längre tid hade de inte på sig, men det var också tillräckligt, för de hade förkunskaper, och det är nyttigt. Den ene kunde utantill hela det latinska lexikonet och stadens tidning för tre år, både framlänges och baklänges till på köpet. Den andra hade lärt sig hela skråstadgan och vad varje ålderman måste veta, vidare kunde han tala om statens angelägenheter, ansåg han, och sedan förstod han sig också på att brodera hängslen, för han var fin och fingerfärdig.

- Jag får kungadottern! sa de båda två, och så gav deras far dem var sin vacker häst. Han, som kunde lexikonet och tidningarna, fick en kolsvart, och han, som var åldermansklok och broderade fick en mjölkvit, och så smorde de sig i mungiporna med levertran för att de skulle bli smidigare. Allt tjänstefolket var nere på gården för att se dem stiga till häst. I detsamma kom den tredje brodern, för de var tre, men det var ingen som räknade med honom som bror, för han hade inte samma lärdom som de båda andra, och honom kallade de bara Dummerjöns.

- Vart ska ni ta vägen, eftersom ni har tagit på er finkläderna? frågade han.

- Till hovet för att prata till oss kungadottern! Har du inte hört, vad som basuneras ut över hela landet? Och så berättade de det för honom.

- Bevare oss väl! Då ska jag verkligen med! sa Dummerjöns, och bröderna skrattade åt honom och red bort.

- Far, låt mig få en häst! ropade Dummerjöns. - Jag har fått sån lust att gifta mig. Tar hon mig, så tar hon mig, och tar hon mig inte, så tar jag henne i alla fall!

- Du pratar! sa hans far. - Dig ger jag ingen häst. Du kan ju inte tala! Nej, dina bröder, det är någonting att visa upp!

- Får jag ingen häst, sa Dummerjöns, så tar jag getabocken, det är min egen, och den kan gott bära mig! Och så satte han sig gränsl över getabocken, stack hälar i sidorna på den och

satte av framåt landsvägen. Hej, vad det gick! - Här kommer jag! sa Dummerjöns, och så sjöng han, så det skallade om det.

Men bröderna, som red före, var alldeles tysta; de sa inte ett ord, de måste tänka över alla de goda infall, som de skulle komma med, för det skulle nu vara så utspekulerat.

- Hallåhoj! ropade Dummerjöns. Här kommer jag! Titta, vad jag hittade på landsvägen! Och så visade han dem en död kråka, som han hade hittat. - Dumbom! sa de. Vad ska du med den till?

- Den ska jag ge kungadottern i present!

- Ja, gör det du! sa de, skrattade och red vidare. - Hallåhoj! Här kommer jag! Titta, vad jag nu har hittat, det hittar man inte alla dagar på landsvägen!

Och bröderna vände sig om igen för att se, vad det var. - Dumbom! sa de. Det är ju en gammal träsko, som har tappat ovanstycket! Ska kungadottern ha den också?

- Det ska hon! sa Dummerjöns, och bröderna skrattade och de red på och kom långt före.

- Hallåhoj! Här är jag! ropade Dummerjöns. Nej, nu blir det värre och värre! Hallåhoj! Det är alldeles makalöst!

- Vad har du nu hittat? sa bröderna.

- Oj! sa Dummerjöns. Det kan jag knappast säga en gång! Vad hon ska bli glad, kungadottern!

- Usch! sa bröderna. Det är *gyttja*, som har kastats upp ur diket.

- Ja, det är det, sa Dummerjöns. Det är den finaste sortens smörja, man kan inte hålla den kvar! Och så stoppade han den i fickan.

Men bröderna red allt vad de förmådde, och så korn de en hel timme i förväg och stannade vid stadsporten, och där fick friarna nummer i tur och ordning och ställdes upp i rad, sex i varje led och så tätt, att de inte kunde röra almarna, och det var nu mycket bra, för annars hade de sprättat upp ryggstyckena på varandra, bara för att den ene stod framför den andre.

Alla landets övriga invånare stod runt omkring slottet, tätt intill fönstren, för att få se kungadottern ta emot friarna, och så snart en av dem kom in i rummet, slog talförmågan slint för honom.

- Duger inte! sa kungadottern. Bort!

Nu kom den av bröderna, som kunde lexikonet, men det hade han alldeles glömt bort genom att stå i kö, och golvet knarrade, och taket var av spegelglas, så att han såg sig själv upp och ner, och vid varje fönster stod tre skrivare och en ålderman, som var och en skrev upp allt, som blev sagt, så att det strax kunde komma in i tidningen och säljas för två skilling i hörnet. Det var förskräckligt, och så hade de eldat så i kaminen, att röret var rött.

- Det är väldigt varmt här inne, sa friaren. - Det beror på att pappa steker tuppkycklingar i dag! sa kungadottern.

Bä! Där stod han, det språket hade han inte väntat. Inte ett ord kunde han hitta på att säga, för något roligt ville han komma med. Bä!

- Duger inte! sa kungadottern. Bort! Och så måste han i väg.

Nu kom den andre brodern.

- Här är en förfärlig hetta! sa han.

- Ja, vi steker tuppkycklingar i dag! sa kungadottern.

- Vad be- vad? sa han, och alla skrivarna skrev Vad be- vad?

- Duger inte! sa kungadottern. Bort!

Nu kom Dummerjöns, han red på getabocken ända in i rummet.

- Det var då en glödande hetta! sa han.

- Det är för att jag steker tuppkycklingar! sa kungadottern.
 - Det var ju trevligt! sa Dummerjöns. Då kan jag väl få en kråka stekt?
 - Det går mycket bra! sa kungadottern. Men har ni något att steka den i, för jag har varken gryta eller panna.
 - Men det har jag! sa Dummerjöns. Här är ett kokkärl med tennhandtag! Och så drog han fram den gamla träskon och satte kråkan i den.
 - Det räcker till en hel måltid! sa kungadottern. Men var ska vi få såsen ifrån?
 - Den har jag i fickan! sa Dummerjöns. Jag har, så mycket sås, att jag har råd att spilla lite! Och så hällde han lite smörja ur fickan.
 - Det tycker jag om! sa kungadottern. Du kan då svara, och du kan tala, och dig vill jag ha till man! Men vet du, att varje ord, som vi säger och har sagt, skrivs upp och kommer i tidningen i morgon? Vid varje fönster ser du att det står tre skrivare och en gammal ålderman, och åldermannen är den värste, för han förstår ingenting! Och det sa hon nu för att göra honom rädd. Och alla skrivarna gnäggade och stänkte en bläckplump på golvet.

 - Det är nog det där herrskapet! sa Dummerjöns. Då måste jag ge åldermannen det bästa! Och så vände han fickorna ut och in och kastade gyttjan rakt i ansiktet på honom.
 - Det var fint gjort! sa kungadottern. Det skulle jag inte ha kunnat göra, men jag ska nog lära mig det!
- Och så blev Dummerjöns kung, fick en hustru och en krona och satt på en tron, och det har vi just från åldermannens tidning - och den är inte att lita på.

[Sagonytt](#)